

ad § 24. Det synes ganske ubegrundet at fordre, at Forsikringsraadet skal have Adgang til Selskabernes Filialer. Enhver Henvendelse fra Raadet bør rettes til Selskabernes Ledelse, og det vil virke nedbrydende paa den Respekt, som Ledelsen maa kræve, hos alle Selskabets Organer, om Forsikringsraadet kan fordre selv at træde i Forbindelse med disse.

Det synes ogsaa uformødent at paalægge Selskaberne at give Raadet Meddelelse om Generalforsamlinger og endnu mere at give Raadet Adgang til disse, der ere private Forsamlinger.

De nævnte Bestemmelser foreslaas strøgne.

ad § 33. Det maa hilses med stor Tilfredshed, at dette Forslag tager Sigte paa at komme de højst fordærvelige Kvotekontrakter til Livs. Lige saa berettiget Kvotekontrakten kan være i Skadesforsikrings-Brancherne, og lige saa forsvarlig den kan være i Livsforsikrings-Branchen, hvor dens Hensigt virkelig er at fordele Risikoen, lige saa uforsvarlig er den, naar den anvendt i den sidste Branche har til Opgave at forskaffe et i Nødtilstand kommet Selskab Driftskapital eller at hjælpe et udenlandsk Selskab til at drive Forretning her i Landet under falsk Flag. Det er disse sidste Arter af Kvotekontrakter, Lovforslaget ønsker at komme til Livs. Den er her i Landet i begge sine nævnte Former benyttet i betydeligt Omfang i de senere Aar og altid saaledes, at den kommer til Anvendelse paa smaa Forsikringer, som der ikke er den fjerneste Grund til at genforsikre paa, og saaledes, at de afgivne Forsikringsbeløb gaa til Udlandet. Det mest odiøse ved disse Kontrakter er, at de afsluttes af Selskaber, som love de forsikrede Andel i deres Overskud, i Regelen en meget betydelig Andel, thi de ved Kvotekontrakterne afgivne Forsikringer give som Regel slet intet Overskud. De betales af de overtagende Selskaber med en Købesum en Gang for alle, der straks benyttes til hel eller delvis Dækning af det afgivende Selskabs Gæld, og af en aarlig Provision, der som oftest ikke er større end det afgivende Selskabs Udgifter for Opkrævning af de paagældende Præmier og deres Andel i de almindelige Administrationsudgifter. Transaktionen betyder som Følge deraf i Virkeligheden kun, at det afgivende Selskab uden videre flytter det Tab, der retteligt burde falde dets Aktionærer eller Garanter til Byrde, over paa de forsikrede.

Det turde være klart, at Kontrakter af denne Art ere til Skade for den sunde Livsforsikringsvirksomhed, og ligeledes, at det ligger udenfor Lovens Opgave at hjælpe med til, at Selskaber, der ere komne i Vanskelighed ved daarlig Administration — og paa anden Maade kunne Vanskelighederne ikke komme —, skulle kunne opretholde Livet kunstigt i kortere eller længere Tid ved slige forkastelige Transaktioner.

Disse ere meget lette at hindre, idet Faren kun ligger paa de smaa Forsikringer. Da Lovforslaget som mindste Garantikapital kræver 100,000 Kr. og fastsætter det til en saadan Garantikapital svarende Maksimumsbeløb, som et Selskab maa holde for egen Regning, til 4,000 Kr. plus 1 $\frac{1}{100}$ af Selskabets hele i Kraft værende Forsikringssum for egen Regning, vil det ikke være i nogen Henseende ubilligt at kræve, at det mindste Beløb, et Selskab skal beholde for egen Regning paa hver Risiko, er 2,000 Kr., og med en slig Bestemmelse er Kvotekontrakten dødsdømt.

Det foreslaas derfor, at der til § 33, Stykke 3, gøres følgende Tilføjelse: „Den maa dog ikke omfatte Afgivelse af Genforsikring paa Risiko paa 2,000 Kr. eller derunder. Har et Selskab Genforsikringsaftale, som hindrer Opfyldelse af denne Bestemmelse, skal saadan Aftale bringes til Ophør snarest muligt”.

ad § 37. Ved Bestemmelsen i denne Paragrafs sidste Stykke gives der de gensidige Selskaber, der ønske det, Ret til at kalde sig for Andelsselskaber. Ved Betegnelsen „Andelsselskab” forstaaes der imidlertid Selskaber, der opfylde ganske specielle Forordninger i Henseende til Selskabsbygning og Virkemaade.

Da Livsforsikringsloven ikke samtidig med, at den giver den nævnte Ret, kræver, at de Selskaber, der benytte sig af den, virkelig skulle være Andelsselskaber, følger deraf, at dette Navn kan blive benyttet af Selskaber, der i Virkeligheden savne enhver Rettigelse dertil. Dette er beklageligt af flere Grunde, men navnlig, fordi der derved bringes det forsikrede Publikum en urigtig Opfattelse med Hensyn til de paagældende Selskabers Karakter under Forsikringsraadets Beskyttelse, idet saadanne til Benyttelsen af Andelsnavnet ganske uberettigede Selskaber naturligvis ville henvise til, at Staten gennem Forsikringsraadet har godkendt dem som Andelsselskaber. I dette Forhold bør der derfor indtræde en Forandring, og den er saa meget stærkere paakrævet, som